

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobkyně: **FOCUS - METAL, s.r.o.**

sídlem Jiráskova 399/11, Krásno nad Bečvou, 757 01 Valašské

Meziříčí

zastoupená advokátem Mgr. René Gemmelem

sídlem Poštovní 39/2, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**

sídlem 28. října 2771/117, 702 18 Ostrava

za účasti osoby

zúčastněné na řízení: **VaK Bruntál a.s.**

sídlem tř. Práce 1445/42, 792 01 Bruntál

Shodu s prvopisem potvrzuje

zastoupená advokátem JUDr. Alešem Klechem, LL.M.
sídlem Poděbradova 2738/16, 702 00 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2017, č. j. MSK 146617/2016, ve věci odstranění stavby vodního díla

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 10. 4. 2017 domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného citovaného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Bruntál (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 14. 9. 2016, č. j. MUBR/15932-13/kut – OŽP – 2610/2013/kut/26, kterým správní orgán I. stupně jako příslušný vodoprávní úřad povolil osobě zúčastněné na řízení podle § 128 zákona číslo 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) odstranění stavby nazvané „VDJ Uhlířský vrch 2 x 1000 m³“.
2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že odstraňovaná stavba se nachází (resp. nacházela v době rozhodování správních orgánů) na pozemku parc. č. 3514/2 v katastrálním území Bruntál – město, který je v jejím vlastnictví. V rámci žalobních bodů namítala, že stavba byla postavena bez řádného stavebního povolení a kolaudačního rozhodnutí, pročez zpochybnila jak pravost kopií stavebního povolení a kolaudačního rozhodnutí založených ve správních spisech, tak samotné vlastnické právo osoby zúčastněné na řízení k předmětné stavbě. Správní orgány dále podle žalobkyně dospěly k chybnému právnímu závěru, že stavba vodojemu je součástí inženýrských sítí ve smyslu ustanovení § 509 zákona číslo 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“). Takový závěr považuje žalobkyně za předčasný a spekulativní, protože správní orgány nejsou nadány k tomu, aby samy hodnotily otázky odborné povahy, a bez vypracování znaleckého posudku není možné takový závěr učinit. Jedná se navíc o neoprávněnou stavbu zřízenou před 1. 1. 2014 a podle přechodných ustanovení o. z. na ni nelze § 509 o. z. aplikovat. V této souvislosti vyslovila žalobkyně subjektivní právní názor, že pokud stavba nebyla ke svému účelu dlouhodobě užívána, pak ztratila povahu vodního díla a tím také právní ochranu poskytovanou zvláštními právními předpisy včetně zákona číslo 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vodách“). Správní orgány obou stupňů se také podle žalobkyně zcela nedostatečně vypořádaly s její námitkou uplatňovanou ve správním řízení, že odstranění stavby bude mít vliv na odtokové poměry územních obvodů sousedních obcí, kterou odmítly s Shodu s prvopisem potvrzuje

konstatováním, že uvedený názor nesdílí, aniž by ve věci nechaly zpracovat příslušný znalecký posudek, což činí opět jejich závěr spekulativní. Žalobkyně dále namítala neurčitost výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně v části, ve které správní orgán I. stupně uložil osobě zúčastněné na řízení, aby po dokončení bouracích prací provedla finální úpravu pozemku, aniž by specifikoval, o jakou finální úpravu jde. V této souvislosti poukázala žalobkyně na ústavně zaručenou ochranu jejího vlastnického práva s tím, že správní orgán není oprávněn uložit vlastníku pozemku povinnost strpět vstup nebo vjezd na jeho pozemek a osoba zúčastněná na řízení coby žadatel odstranění stavby žádnou smlouvu, která by ji opravňovala ke vstupu na pozemek žalobkyně, nepředložila. Správní rozhodnutí navíc ani neobsahuje ve výroku povinnost žalobkyně strpět vstup a vjezd na svůj pozemek a hodlal-li správní orgán I. stupně žalobkyni jako vlastníka pozemku nějak omezit ve vlastnickém právu, měl to výslovně v rozhodnutí uvést jako povinnost žalobkyně a měl také naprosto přesně konkretizovat věcný obsah takové povinnosti. Žalobkyně dále namítala, že se odstraněním stavby zásadně sníží hodnota jejího pozemku, která je dána především hodnotou stavby na něm postavené a jejím ekonomickým významem. Žalobkyně tento pozemek koupila se záměrem, že bude od vlastníka stavby dlouhodobě inkasovat obvyklé nájemné. Pokud se žadatel rozhodl, že již o stavbu nemá zájem, měl ji primárně nabídnout ke koupi žalobkyni jako vlastníku pozemku. V této souvislosti žalobkyně poukázala na řízení u Okresního soudu v Bruntále sp. zn. 18 C 31/2016, ve kterém se domáhá přikázání odstraňované stavby do svého vlastnictví a namítla, že správní řízení mělo být po dobu trvání tohoto sporu přerušeno.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a odkázal především na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že žalobkyně v žalobě z velké části opakuje argumentaci uplatněnou ve správním řízení. Námitky žalobkyně ohledně nedoložení originálů stavebního povolení a kolaudačního rozhodnutí považuje žalovaný za zjevně nedůvodné, protože originály rozhodnutí jsou založeny ve správních spisech týkajících se tehdejšího stavebního či kolaudačního řízení a stavební úřad má kdykoliv možnost se s nimi seznámit. Stejně tak výpis z katastru nemovitostí pořízený prostřednictvím dálkového přístupu obsahuje veškeré údaje a je rovnocenný výpisu z katastru nemovitostí vydanému prezenčně katastrálním úřadem. Předmětná stavba vodojemu je podle žalovaného nepochybně součástí inženýrských sítí ve smyslu § 509 o. z. (jehož použití na poměry předmětné stavby po 1. 1. 2014 vyplývá z § 3028 odst. 2 o. z.) a pro rozhodnutí o povolení odstranění stavby není podstatné, zda je aktuálně užívána. K námitkám žalobkyně o snížení hodnoty pozemku žalovaný uvedl, že se nejedná o způsobilou námitku v řízení o povolení odstranění stavby podle § 128 stavebního zákona, protože spekulace na trhu s realitami nejsou předmětem řízení o odstranění vodojemu. Žalobkyně navíc v době koupě pozemku věděla, že se na něm nachází stavba ve vlastnictví jiné osoby. S ohledem na skutečnost, že vodojem je součástí inženýrských sítí, se na něj ani nevztahují ustanovení o překupním právu podle § 3056 odst. 1 o. z., navíc ani předkupní právo podle žalovaného nebrání vlastníku stavby v jejím zničení. Proto ani nebyl dán důvod pro přerušování řízení do skončení sporu o přikázání stavby do vlastnictví žalobkyně. Pro povolení odstranění stavby vodního díla jsou rozhodující pouze skutečnosti uvedené v § 128 stavebního zákona ve spojení s § 15 odst. 1 zákona o vodách. Z úřední činnosti je navíc žalovanému známo, že stavba již byla odstraněna.
4. K žalobě se z vlastní iniciativy vyjádřil dne 27. 4. 2017 žadatel o povolení odstranění stavby s tím, že hodlá v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení podle § 34 zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje

číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a uvedl, že po nabytí právní moci rozhodnutí o povolení odstranění stavby již započal s demoličními pracemi a stavba bude odstraněna v nejbližších dnech. K napadenému rozhodnutí uvedl, že jej považuje za věcně správné a provedl výčet soudních sporů, které vede se žalobkyní. Pro úplnost soud dodává, že nemá pochybnosti o tom, že osoba zúčastněná na řízení coby žadatel o povolení odstranění stavby v přezkoumávaném správním řízení podmínky stanovené v § 34 s. ř. s. splňuje.

5. Krajský soud po zjištění, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného zmocněnci žalobkyně, jak je uvedeno v § 72 odst. 1 s. ř. s., že je přípustná a projednatelná, přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba důvodná není; ve věci soud rozhodl bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s tímto postupem oba účastníci souhlasili (oba konkludentně).
6. Z obsahu spisu správního orgánu I. stupně sp. zn. 2610 – 2013 (dále jen „správní spis“) soud zjistil, že osoba zúčastněná na řízení podala dne 27. 2. 2013 u správního orgánu I. stupně žádost o povolení odstranění stavby vodního díla nazvaného „VDJ Uhlířský vrch 2 x 1000 m³“ na pozemku parc. č. 3514/2 v katastrálním území Bruntál – město. Žádost odůvodnila tím, že stavba není dlouhodobě užívána a ani se neplánuje její využití v budoucnu s ohledem na pokles spotřeby vody v Bruntále. Navíc se stavba nachází na pozemku jiného vlastníka. Z výpisu z katastru nemovitostí (LV číslo 2079), který byl pořízen ke dni 28. 2. 2013 a je součástí správního spisu, soud zjistil, že jako vlastník předmětné stavby bez čp/če je evidována osoba zúčastněná na řízení a že vlastníkem pozemku parc. č. 3514/2, na kterém se tato stavba nachází, je žalobkyně. Součástí správního spisu jsou také kopie rozhodnutí příslušného odboru Okresního národního výboru v Bruntále ze dne 29. 1. 1973, č.j. Voda 94/73 – Ba povolující Okresním vodovodům a kanalizacím výstavbu objektů pro zajištění odběru, úpravy a distribuce vody, včetně vodojemu 2 x 1000 m³ Uhlířský vrch a kolaudačního rozhodnutí Okresního úřadu Bruntál ze dne 18. 9. 1997, č. j. voda 5057/97-04-Ka/Ur-235-109/O/ŽP, ve kterém příslušný správní úřad udělil osobě zúčastněné na řízení (pod tehdejším názvem Vodovody a kanalizace Bruntál, a.s.) povolení k uvedení vodohospodářských děl do trvalého užívání, a to mimo jiné ke stavbě „Vodojemu 2 x 1000 m³ Bruntál – Uhlířský vrch včetně příjezdové komunikace na ppč. 3514/2 a 3514/3 v k. ú. Bruntál“. Na kopii kolaudačního rozhodnutí je ručně vepsaná doložka o srovnání této kopie s originálem rozhodnutí uloženým na MěÚ Bruntál bez zjištěných rozdílů s datem 8. 11. 2016 a podpisem oprávněné úřední osoby. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 14. 9. 2016 žádosti vyhověl a povolil osobě zúčastněné na řízení požadované odstranění stavby. Ve výrokové části rozhodnutí správní orgán I. stupně určil další podmínky pro odstranění stavby, konkrétně pod bodem 6) stanovil doslova, že *„pozemek po odstranění stavby bude zasypán zeminou, která bude hutněna, a následně vyrovnan tak, aby sklon pozemku navazoval na bezprostředně sousedící pozemky.“* Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně odvolání, ve kterém uvedla námitky, jež se z větší části shodují s námitkami uplatněnými následně v žalobě (poukaz na soudní řízení u Okresního soudu v Bruntále ohledně přikázání odstraňované stavby do vlastnictví žalobkyni, do jehož skončení by mělo být správní řízení přerušeno, zpochybnění vlastnického práva osoby zúčastněné na řízení, zpochybnění pravosti stavebního a kolaudačního povolení, předčasné a nepodložené posouzení odstraňované stavby coby součásti inženýrských sítí, spekulativní a nepodložený závěr správního orgánu

Shodu s prvopisem potvrzuje

I. stupně o nepravděpodobnosti vlivu odstranění stavby na odtokové poměry obvodů sousedních obcí a neurčitost výroku o úpravě pozemku po dokončení bouracích prací). O odvolání žalobkyně rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím způsobem blíže popsáním v narační části tohoto rozsudku. Veškeré námitky žalobkyně shledal žalovaný nedůvodnými. Žalovaný konkrétně konstatoval, že vlastnické právo osoby zúčastněné na řízení k odstraňované stavbě vyplývá z katastru nemovitostí, což považuje za dostačující, aniž by bylo třeba zkoumat originály stavebního a kolaudačního povolení, dále že stavba vodojemu byla povolena jako jeden z objektů skupinového vodovodu „Bruntál – zdroj Leskovec“ a jedná se nepochybně o součást inženýrských sítí. Za nedůvodnou považoval žalovaný také odvolací námitku, podle které mělo být správní řízení přerušeno do skončení občanského soudního řízení vedeného u Okresního soudu v Bruntále, ve kterém se žalobkyně domáhala přikázání předmětné stavby do jejího vlastnictví. Protože žalobkyně ve správním řízení nezpochybňovala existenci vlastnického práva osoby zúčastněné na řízení, nejednalo se podle žalovaného ze strany žalobkyně o občanskoprávní námitku, o které by si stavební úřad nemohl učinit úsudek, a nebylo proto třeba řízení přerušovat. Ze správního spisu žalovaného odvolacího správního orgánu soud nad rámec zjištění učiněných ze správního spisu správního orgánu I. stupně nic dalšího nezjistil vyjma data doručení napadeného rozhodnutí zmocněnci žalobkyně (10. 2. 2017), ze kterého soud vyšel při závěru o včasnosti žaloby.

7. Soud po přezkoumání napadeného rozhodnutí v rozsahu vymezeném žalobními body (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Předmětem soudního přezkumu je správní řízení o povolení odstranění stavby podle § 128 stavebního zákona. Proti povolení odstranění stavby brojil od počátku vlastník pozemku, na kterém se odstraňovaná stavba nacházela, který své námitky ze správního řízení přenesl také do tohoto soudního řízení.
8. Jako zásadní námitku žalobkyně soud spatřuje zpochybnění vlastnického práva osoby zúčastněné na řízení k odstraňované stavbě, protože touto námitkou je zpochybněna samotná aktivní legitimace žadatele k vydání požadovaného povolení. Žalobkyně v této souvislosti namítala, že stavba vodojemu byla postavena bez řádného stavebního povolení a kolaudačního rozhodnutí a pokud správní orgány vycházely z evidence v katastru nemovitostí pořízené v rámci dálkového přístupu a nikoliv z „autentických výpisů z katastru nemovitostí“, jedná se o nesprávně zjištěný skutkový stav. Tuto námitku soud neshledal jako důvodnou. Jak se podává z obsahu správního spisu, správní orgány měly k dispozici výpis z katastru nemovitostí, podle kterého žalobkyně byla vlastníkem odstraňované stavby a pokud z něj správní orgány vycházely, je jejich postup v souladu s § 128 odst. 1 stavebního zákona. Výpis z katastru nemovitostí je pro účely správního řízení zpravidla dostačujícím podkladem pro závěr o vlastnickém právu dotčené osoby. Byť obecně nelze vyloučit, že skutečný stav bude odlišný od stavu evidovaného, ale aby taková námitka byla způsobilá založit projednatelný žalobní bod, musela by žalobkyně tvrdit konkrétní skutečnosti, kterými by vlastnické právo osoby zúčastněné na řízení v době rozhodování správních orgánů zpochybnila. Žalobkyně nic takového v žalobě netvrdila ani nedoložila (ať již by se jednalo o konkrétní skutečnosti zpochybňující správnost zápisu v katastru nemovitostí nebo o předložení „správné verze“ výpisu z katastru nemovitostí místo zpochybňovaného výpisu založeného ve správním spise, případně „správné verze“ stavebního povolení či kolaudačního rozhodnutí, místo zpochybňovaných kopií, jež jsou součástí správního spisu). Ostatně soud nepřehlédl rozpory v tvrzeních a chováních

Shodu s prvopisem potvrzuje

žalobkyně, která na jednu stranu zpochybňuje vlastnické právo osoby zúčastněné na řízení k vodojemu, na druhou stranu sama žaluje u civilního soudu tento subjekt o přikázání stavby do jejího vlastnictví. To svědčí buď o tom, že sama žalobkyně nemá o vlastnickém právu k odstraňované stavbě jasno, nebo spíše o účelovosti této námitky. K otázce vlastnického práva osoby zúčastněné na řízení k odstraňované stavbě v poměrech po účinnosti občanského zákoníku číslo 89/2012 Sb. (tj. po 1. 1. 2014) soud dodává, že pokud k 1. 1. 2014 byl vlastník stavby odlišný od vlastníka pozemku, na kterém se stavba nacházela, což je právě případ projednávané stavby vodojemu, zůstala podle § 3055 odst. 1 věty první o. z. stavba samostatnou nemovitou věcí ve vlastnictví jejího dosavadního vlastníka. Obecná úprava předkupního práva vlastníka pozemku ke stavbě (§ 3056 o. z.), jakož i možnost vypořádat rozdílné vlastnictví pozemku a stavby na něm přikázáním stavby do vlastnictví vlastníka pozemku má napomáhat postupnému sjednocování vlastnictví pozemku a na něm se nacházející stavby, v žádném případě však neomezuje vlastníka stavby v jeho právu stavbu odstranit. Proto ani nebyly dány důvody pro přerušení správního řízení do skončení soudního řízení u Okresního soudu v Bruntále, ve kterém byla řešena žaloba na přikázání předmětné stavby do vlastnictví žalobkyně a ani soud pro nadbytečnost neprováděl navržené důkazy tímto soudním spisem. Za tohoto stavu tak není ani podstatné, zda se v případě předmětné stavby vodojemu jednalo o stavbu podléhající režimu ustanovení § 509 o. z., které se nepochybně podle § 3028 odst. 2 o. z. použije také na stavby existující ke dni 31. 12. 2013, byť ani o této skutečnosti soud nemá s ohledem na obsah správního spisu pochybnosti. Namítá-li v této souvislosti žalobkyně, že správní orgány nejsou nadány k posouzení této „odborné“ otázky, pak přehlíží ustanovení § 55 odst. 4 zákona o vodách, podle kterého v pochybnostech, zda se v případě konkrétní stavby jedná o vodní dílo, rozhodne příslušný vodoprávní úřad. Oproti mínění žalobkyně je to tedy právě vodoprávní úřad, který rozhodoval v této věci, do jehož působnosti zákon svěřuje v případě pochybností příslušnost rozhodnout o tom, zda se v případě konkrétní stavby jedná o součást vodovodu (tj. vodního díla) a tím také o stavbu ve smyslu § 509 o. z., která není součástí pozemku pod ní. Tím spíše byl správní úřad oprávněn si tuto otázku posoudit v situaci, kdy z obsahu správního spisu ani žádné pochybnosti o povaze předmětné stavby vodojemu coby vodního díla nevyplývají. Pro úplnost soud dodává, že povahu vodního díla nemůže stavba ztratit pouze tím, že není k původnímu účelu užívána. Soudu navíc není zřejmé, k jaké otázce by se měl vyjadřovat znalec, jehož posudek žalobkyně ve správním řízení postrádala. Kvalifikace příslušné stavby coby vodního díla ve smyslu § 55 zákona o vodách je otázkou právní, kterou znalci nepřisluší hodnotit a kterou si na základě zjištěných skutečností může a zpravidla musí učinit sám příslušný vodoprávní úřad. Soud z výše uvedených důvodů uzavírá projednání žalobního bodu směřujícího proti vlastnickému právu osoby zúčastněné na řízení k odstraňované stavbě tak, že projednávaný žalobní bod není důvodný.

9. Správný závěr správních orgánů o vlastnickém právu osoby zúčastněné na řízení k odstraňované stavbě má vliv také na další žalobní námitky žalobkyně. K základním právům vlastníka věci totiž patří také právo věc zničit (odstranit stavbu), a toto právo může být omezeno pouze výjimečně v případech stanovených zákonem, ať již z oblasti práva soukromého či veřejného. Veřejnoprávním režimem řízení o povolení odstranění stavby podle § 128 stavebního zákona se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2010, č.j. 7 As 54/2010 - 121 (2211/2011 Sb. NSS), ve kterém konstatoval a odůvodnil závěr, podle kterého „s ohledem na ústavní ochranu vlastnického práva (čl. 11 Listiny

Shodu s prvopisem potvrzuje

základních práv a svobod) jako jednoho ze základních lidských práv nelze až na výjimky dané důležitým veřejným zájmem nikoho nutit, aby zachoval svoji stavbu, nemá-li na tom zájem a chce-li ji odstranit (§ 128 stavebního zákona z roku 2006), ať již z jakýchkoli důvodů“. Z citovaných závěrů, se kterými se soud ztotožňuje a považuje je za příléhavé pro projednávanou věc, tak jsou zřejmé meze veřejnoprávní regulace při povolení odstranění stavby podle § 128 stavebního zákona, případně zvláštních zákonů (v projednávané věci se jedná také o § 15 zákona o vodách), která se v podstatě omezuje na ochranu důležitého veřejného zájmu. Z porovnání právní úpravy § 128 stavebního zákona, resp. § 15 zákona o vodách a žalobních námitek vyplývá, že se žalobní námitky z větší části míjejí se skutečnostmi, které jsou pro povolení odstranění předmětné stavby právně významné. Podle přesvědčení soudu spočívá původ žalobních námitek žalobkyně v jejím nesouhlasu s odstraněním stavby na jejím pozemku a ostatní námitky jsou spíše zástupné. Jak však vyplývá z dotčených zákonných ustanovení (§ 128 stavebního zákon a § 15 zákona o vodách), pro povolení odstranění stavby není nutný souhlas vlastníka pozemku, na kterém se odstraňovaná stavba nachází, přičemž důvodem k odlišnému postupu nemůže být ani údajné snížení hodnoty tohoto pozemku. Z jednotlivých ustanovení stavebního zákona vyplývá, že tam, kde zákon v územních či stavebních řízeních vyžaduje, aby žadatel o příslušné veřejnoprávní povolení ke stavebnímu záměru měl příslušný soukromoprávní titul, výslovně to stanoví (podle stavebního zákona ve znění účinném v době zahájení řízení o povolení odstranění stavby se jednalo např. o ustanovení § 86 odst. 3 nebo § 105 odst. 1 písm. a). Stavební zákon ani zákon o vodách v rozhodném znění prokázání soukromoprávního titulu k pozemku pod stavbou pro žadatele o povolení odstranění stavby nestanovily. To samozřejmě nebránilo žalobkyni, aby se z pozice vlastníka pozemku pod stavbou účastnila v souladu s § 27 odst. 2 zákona číslo 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) předmětného správního řízení o povolení odstranění stavby a uplatňovala v něm své námitky, to však nic nemění na tom, že její nesouhlasné stanovisko nemůže samo o sobě bránit veřejnoprávnímu povolení vlastníku stavby v jejím odstranění. Takovým relevantním důvodem pro zamítnutí povolení odstranění stavby nemůže být ani údajné snížení hodnoty pozemku pod stavbou. Soud v tomto směru považuje vyjádření žalovaného k této žalobní námitce za příléhavé a zcela na něj odkazuje. Nad jeho rámec soud dodává, že pokud má žalobkyně za to, že osoba zúčastněná na řízení svým záměrem odstranit stavbu porušila právní povinnost ze vzájemného závazkového vztahu (žádné takové konkrétní porušení povinností však z žaloby nevyplývá), má možnost uplatňovat své nároky v občanském soudním řízení, v tomto řízení však nebylo tvrzeno nic, co by negativním způsobem ovlivňovalo rozhodující kritéria pro povolení odstranění stavby podle § 128 stavebního zákona či § 15 zákona o vodách.

10. Jako nedůvodnou soud vyhodnotil také námitku směřující proti výroku číslo 6 rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobkyně především v této námitce směřuje 2 věci. Obsah samotného výroku správního rozhodnutí ukládající osobě zúčastněné na řízení povinnost po odstranění stavby pozemek – stručně řečeno - zasypat hutněnou zeminou a zarovnat se sousedními pozemky nezakládá sám o sobě a bez dalšího právo vstupu osoby zúčastněné na řízení na pozemek žalobkyně. Skutečnost, že správní orgány zavázaly osobu zúčastněnou na řízení k povinnosti učinit nezbytná opatření v souvislosti s odstraněním stavby, tak bez dalšího neznamena, že dojde k negativnímu zásahu do vlastnického práva

Shodu s prvopisem potvrzuje

žalobkyně. Jinou věcí je faktická realizace uložených opatření spojená s potřebou vstupu na cizí pozemek, ke kterému měla osoba zúčastněná na řízení využít buď prostředků práva soukromého, nebo veřejného, např. dohody s žalobkyní, oprávnění ze zákona (srov. např. § 60 zákona o vodách), případně postupu podle § 141 stavebního zákona. Pokud dojde (došlo) při realizaci odstranění stavby k porušení práv žalobkyně, nebrání zpochybňovaný výrok správního rozhodnutí jejímu právu domáhat se oprávněných nároků u příslušných orgánů.

11. K poslední námitce o vlivu odstranění stavby na odtokové poměry územních obvodů sousedních obcí považuje soud za vhodné nejprve zdůraznit, že žalobkyně je aktivně legitimována k podání správní žaloby podle § 65 s. ř. s. a nikoliv správní žaloby ve veřejném zájmu podle § 66 s. ř. s., proto musí v žalobě mimo jiné tvrdit, zda a jakým konkrétním způsobem byla dotčena na svých veřejných subjektivních právech a pouze v tomto rozsahu je oprávněna domáhat se zrušení napadeného rozhodnutí. Ne každá činnost či pochybení ze strany vykonavatelů veřejné správy jsou podrobeny soudní kontrole z podnětu fyzických či právnických osob. Účastenství žalobkyně ve správním řízení se v souladu s § 27 odst. 2 správního řádu odvíjelo výhradně od jejího vlastnického práva k pozemku, na kterém se odstraňovaná stavba nacházela a tím je také vymezena právní sféra žalobkyně, při jejímž dotčení ze strany správních orgánů se lze domáhat ochrany cestou správní žaloby podle § 65 s. ř. s. Právě u námitky týkající se vlivu povolení odstranění stavby na odtokové poměry územních obvodů sousedních obcí není z žaloby vůbec zřejmé, jak by se potenciální vliv odstranění stavby na odtokové poměry sousedních obcí dotkl veřejných subjektivních práv žalobkyně coby vlastníka pozemku, na kterém se odstraňovaná stavba nacházela. Žalobkyně nic takového v žalobě netvrdila a ani z obsahu správního spisu žádný takový vliv na právní sféru žalobkyně nelze dovodit, což již samo o sobě činí tuto námitku nedůvodnou. Pouze nad rámec uvedeného soud dodává, že i kdyby byla žalobkyně subjektivně legitimována k tomuto žalobnímu bodu, vymezila jej v rozporu s § 71 písm. d) s. ř. s. natolik obecně, že by jej nebylo možné věcně přezkoumat. Žalobkyně v žalobě nijak nekonkretizovala, jakým způsobem se odstranění stavby dotkne odtokových poměrů sousedních obcí a nepřednesla tak proti negativnímu závěru správních orgánů žádná konkurenční tvrzení. Pouhé konstatování, že správní orgány měly nechat tuto otázku posoudit znalecky, resp. že k jejímu posouzení nejsou odborně způsobilé, nepředstavuje dostatečně určitý a přezkoumatelný žalobní bod.
12. Z důvodů rozvedených v předchozích odstavcích soud shledal veškeré žalobní námitky a tím i celou žalobu jako nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
13. Meritornímu výroku odpovídá v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. výrok o náhradě nákladů řízení vycházející z procesního úspěchu žalovaného, kterému však podle obsahu spisu v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení ani osobě zúčastněné na řízení, protože nebyly dány žádné okolnosti ve smyslu § 60 odst. 5 s. ř. s., při jejichž splnění lze osobě zúčastněné na řízení právo na náhradu nákladů řízení přiznat.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje

Proti tomuto rozsudku je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 23. dubna 2018

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje